

Arrest

**nr. 80 864 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 februari 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 januari 2012.

1.3. Op 31 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Palkana (Kirkook, Centraal-Irak). Op 21 januari 2011 zou u zijn aangesproken door twee onbekenden die u zouden hebben gevraagd om met hen mee te werken. Zij zouden u naar Kirkook sturen om daar enkele personen te ontmoeten, bij weigering tot samenwerking zouden zij gedreigd hebben u te zullen vermoorden. U zou hen hebben gezegd later een antwoord te geven op de vraag tot samenwerking. Zij zouden u de nodige tijd hebben gegeven en zouden u later opnieuw contacteren. Uw baas en uw familie zouden u hebben aangemaand Irak te verlaten. Ze vreesden immers dat, indien u zou weigeren om samen te werken, zij u zouden doden. Op 26 januari 2011 zou u Palkana hebben verlaten. Via Zakho (Noord-Irak), Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, zou u op 11 februari 2011 in België zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

Er dient, na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw relaas zoals dit door u werd geschetst. Zo lijkt het zeer onaannemelijk dat twee - voor u onbekende - personen u meteen zouden hebben aangesproken om met hen samen te werken en dreigden u te vermoorden indien u dit niet zou doen, zonder enige zekerheid te hebben betreffende uw loyaliteit ten aanzien van hen. Al helemaal ongeloofwaardig is dat deze twee onbekenden er geen graten in zagen u de nodige tijd te geven om een antwoord op hun vraag te formuleren. Het dreigement u te zullen vermoorden indien u hun voorstel zou weigeren, staat haaks op het genereuze gebaar dat zij stelden door u de nodige bedenktijd te gunnen. Zoals u het stelt was er namelijk geen beslissingsmogelijkheid. Ofwel was het meewerken, ofwel vermoord worden. Dat deze onbekenden u zo een open kans gaven om aan hun eisen te ontsnappen, misschien zelfs de autoriteiten in te lichten, valt moeilijk te begrijpen.

U geeft aan dat deze onbekenden claimden veel over u te weten (CGVS, pg.6) daar zij u al geruime tijd in de gaten hadden gehouden (CGVS, pg.6). Desondanks zou u tijdens de vier dagen dat u was 1 ondergedoken in het huis van uw baas in Palkana niets meer van deze onbekenden hebben vernomen. U geeft als verklaring dat zij nog steeds op uw antwoord wachtten (CGVS, pg.8). Hiermee zouden zij wel ongelooflijk veel geduld aan de dag leggen. Merkwaardig genoeg zou u ook na uw vertrek uit Irak niets meer van deze onbekenden hebben vernomen (CGVS, pg.8). Zij zouden u niet zijn komen opzoeken op uw werk en zij zouden u evenmin thuis hebben opgezocht (CGVS, pg.8). Nochtans, indien zij u in de gaten hadden gehouden, moeten zij op de hoogte zijn van uw werkadres én thuisadres. Een weigering tot samenwerking stond namelijk gelijk aan de dood (CGVS, pg.6). Dat zij tot op heden nog niets zouden hebben ondernomen om u terug te vinden, doet dan ook afbreuk aan de ernst van uw relaas. Het is ook weinig waarschijnlijk is dat zij nog steeds op uw antwoord aan het wachten zijn.

Bovendien lijkt u helemaal niet bekommerd om uw eigen actuele situatie in Irak. Het is immers acht maanden geleden (CGVS, pg.3) dat u nog de moeite heeft gedaan om uw familie in Irak te contacteren om te weten of er zich nog iets heeft afgespeeld dat verband zou kunnen houden met uw uiteindelijke weigering tot samenwerking met vermoedelijke 'terroristen'. Nochtans kan, gezien de bedreiging dat u zou worden vermoord indien u niet met hen samenwerkte, niet worden uitgesloten dat zij uw familieleden of baas zouden interpellieren en mogelijks represailles tegen hen zouden nemen. Het moet hen intussen al lang duidelijk zijn geworden dat u niet geneigd bent om op hun voorstel in te gaan. Uw stelling dat u niet over genoeg geld beschikt om naar uw familie te telefoneren (CGVS, pg.8), kan in de gegeven omstandigheden niet overtuigen en doet afbreuk aan uw zelfverklaarde vrees. Deze nonchalante houding jegens uw problematiek en het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite doet om zich te informeren

betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u na acht maanden nog steeds geen geld bijeen kon sprokkelen om een telefoontje naar uw familie te plegen en u zodoende zeker te stellen van hun veiligheid en uw situatie aldaar, doet opnieuw afbreuk aan de waarachtigheid van uw vluchtrelaas.

De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. De identiteitskaart die u voorlegt kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze geeft namelijk geen enkel indicatie over uw vluchtaanleiding. Uw persoonsgegevens worden door het CGVS niet betwist.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kirkook in de provincie At-Ta'mim in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Kirkook te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook in de provincie At-Ta'mim wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkook merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkook is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkook. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkook leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Ninewa/Kirkook" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Kirkook is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkook subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook nog steeds problematisch is, is 2 er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkook dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkook aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4,§2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkook blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus

meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kirkook, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkook aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker betoogt dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing, herhaalt deels zijn relaas en meent dat de commissaris-generaal bij zijn beoordeling niet redelijk en zorgvuldig geweest is. Hij preciseert dat de mannen hem hadden aangesproken in het kader van werk in de bouw en, in tegenstelling tot wat het CGVS stelt, zij niet plotseling uit het niets kwamen aangezien zij hem lange tijd hadden gevolgd en in het oog gehouden. Verzoeker vervolgt dat hij voor hen, een terreurorganisatie, een perfecte prooi was om de opdrachten uit te voeren gezien hij ongeschoold is. Verzoeker wil niet voor een terreurorganisatie werken en wijst erop dat indien hij niet samenwerkt zij dreigden hem te vermoorden.

Wat betreft de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de “Subject Related Briefing” (verder: SRB) verkeerd heeft geïnterpreteerd.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: Amnesty International, 2009 “Hope and Fear – Human Rights in The Kurdistan Region of Iraq” en een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, België.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas zoals dit door hem werd geschetst en het Commissariaat-generaal na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten,

ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op 22 januari 2011 op straat werd aangesproken door twee onbekenden die zegden dat ze op de hoogte waren van zijn bezoeken aan de moskee en vroegen om met hen samen te werken. Verzoeker weigerde en daarom bedreigden ze hem met de dood. Vier dagen later begon verzoeker aan zijn reis naar Europa.

2.5.2. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Hij beperkt zich in hoofdzaak tot het herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

De Raad wijst er vooreerst op dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas dat twee onbekende personen, lid van een terreurorganisatie, hem zomaar zouden aanspreken op straat om samen te werken en opdrachten voor hen uit te voeren. Immers, vermits zij verzoeker enige bedenktijd gaven nemen zij zelf het risico dat verzoeker hen kan verlinken en zij op die manier tegen de lamp lopen. Verzoekers verweer dat deze twee mannen hem hebben aangesproken in het kader van werk in de bouw wijzigt niets aan de vaststelling dat aan de beschreven gang van zaken geen geloof wordt gehecht. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij *“dacht dat ze de bedoeling hadden om voor hen te gaan werken wat de bouw betreft”* en *“Ze (...) later (hebben) verteld dat ze mij wouden gebruiken om als terrorist te gaan werken”* (gehoor CGVS, p. 5-6). Dat zij verzoeker lange tijd hadden gevolgd, hij ongeschoold is en een perfecte prooi is om hun opdrachten uit te voeren, wijzigt evenmin het oordeel dat het niet geloofwaardig is dat een terreurorganisatie op de man af verteld *“dat ze mij wouden gebruiken om als terrorist te gaan werken”* en hem dan nog de nodige bedenktijd geeft om te weigeren terwijl gesteld wordt dat hij zal vermoord worden indien hij weigert. Daarenboven stelt verzoeker verschillende keren tijdens het gehoor dat deze onbekende mannen veel over hem wisten zodat het evenmin aannemelijk is dat deze personen hem niet zouden zijn komen zoeken op de werkplaats of thuis. Tot slot wordt verzoekers relaas finaal ondermijnd omdat hij niet eens bekommerd is om zijn eigen actuele situatie in Irak en dat van zijn familie en naasten terwijl zou verwacht worden dat hij, bedreigd door terroristen, zich regelmatig op de hoogte stelt van de persoonlijke veiligheid van zijn familie en naasten. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op onredelijke wijze tot zijn conclusie gekomen.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat geen onderzoek werd gedaan naar zijn individuele situatie. Derhalve kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In de mate verzoeker, onder verwijzing naar en het citeren van een reisadvies van “Binnenlandse Zaken” en “rapporten van Amnesty International”, stelt dat de commissaris-generaal de SRB verkeerd heeft geïnterpreteerd en hij betoogt dat er nog steeds niet kan gesproken worden van een stabiele

situatie, het merendeel van de incidenten nog steeds voorkomt in Centraal-Irak, de rapporten melden dat de spanning tussen Koerden en Arabieren blijft bestaan, en de persoonlijke situatie van verzoeker los staat van de beoordeling van het risico, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende heeft overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.7.2. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.7.3. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd onder verwijzing naar de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat "Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkoek blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkoek is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt." en "Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens

dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.”

2.7.4. Zo inderdaad niet kan gesproken worden van een “stabiele situatie” in Kirkoek toont verzoeker met een aantal algemene opmerkingen en de verwijzing naar een ongedateerd reisadvies en een citaat uit een rapport van Amnesty International van 2009 dat betrekking heeft op willekeurige aanhoudingen, dat de commissaris-generaal uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken wat betreft het willekeurig geweld in Kirkoek. Derhalve komt verzoeker niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS